

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 627/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného Burian & partners, s. r. o., Vojtecha Tvrdeho 819/1, Žilina, v mene ktorej koná advokát JUDr. Martin Burian, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 R 2/2016 a jeho uznesením z 5. januára 2017 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 43 CoKR 17/2017 a jeho uznesením z 15. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1

a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 R 2/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“) a jeho uznesením z 5. januára 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 43 CoKR 17/2017 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“) a jeho uznesením z 15. júna 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako veriteľ obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dlžník“), podal okresnému súdu návrh podľa zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“) na povolenie reštrukturalizácie dlžníka.

Okresný súd uznesením z 1. decembra 2016 rozhodol tak, že začal reštrukturalizačné konanie proti dlžníkovi. Následne okresný súd rozhodol napadnutým uznesením z 5. januára 2017 tak, že reštrukturalizačné konanie proti dlžníkovi zastavil.

Proti uzneseniu okresného súdu z 5. januára 2017 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 15. júna 2017 tak, že potvrdil uznesenie okresného súdu o zastavení reštrukturalizačného konania.

Sťažovateľ poukazuje na to, že konajúce súdy rozhodli o zastavení reštrukturalizačného konania aplikujúc § 109 ods. 3 písm. a) a e) zákona č. 7/2005 Z. z. s tým, že dospeli k záveru, že dlžník nevykonáva žiadnu podnikateľskú činnosť a taktiež nemožno odôvodnene predpokladať zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka. Sťažovateľ považuje tento právny záver a aplikáciu príslušného ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. za svojvoľný. Sťažovateľ v prvom rade namieta, že predmetným právnym výkladom došlo k porušeniu princípu právnej istoty, a v tejto súvislosti uvádza:

«Dlžník, ako osoba zapísaná v obchodnom registri, generuje zisk z podnikateľskej činnosti, ktorou v súčasnosti je prenájom nehnuteľností - nebytových priestorov, ktoré sú v jeho vlastníctve.

Za porušenie princípu právnej istoty považuje Sťažovateľ stav vyvolaný Uznesením o zastavení reštrukturalizačného konania a Rozhodnutím odvolacieho súdu ktorými Porušovateľ 1 a Porušovateľ 2 vyhodnotili, že poskytovanie iných než základných služieb spojených s prenájomom nie je možné považovať za podnikanie, napriek tomu, že toto má Dlžník zapísané v predmete svojej podnikateľskej činnosti, ako to vyplýva z výpisu z obchodného registra. Navyše treba poukázať na skutočnosť, že práve Porušovateľ 1 bol tým konajúcim súdom, ktorý tento predmet podnikania do obchodného registra zapísal. Pokiaľ teda Porušovateľ 1 na jednej strane akceptuje, že poskytovanie iných než základných služieb spojených s prenájomom je podnikateľskou činnosťou a svojou rozhodovacou činnosťou tento predmet podnikania zapíše do obchodného registra a na strane druhej v inom rozhodovaní argumentuje, že v danom prípade sa nejedná o podnikateľskú činnosť, vytvára sa tak stav právnej neistoty nakoľko nie je možné odôvodnene očakávať, že príslušný súd bude rovnako posudzovať konkrétnu právnu otázku a zaujme rovnaké stanovisko v analogických prípadoch, čo tvorí tiež zásah do princípu predvídateľnosti práva...

Pokiaľ Porušovateľ 1. uvádza, že považuje zápis predmetu činnosti zo strany Dlžníka „prenájom nehnuteľností spojený s poskytovaním iných než základných služieb spojených s prenájomom“ za účelové, s týmto tvrdením sa možno stotožniť avšak v úplne inom význame než túto účelovosť prezentuje Porušovateľ 1.. Je zrejmé, že v konaní, v ktorom sa domáhal Dlžník povolenia reštrukturalizácie, a ktoré predchádzalo tomuto konaniu Porušovateľ 1. vytkol Dlžníkovi, že prenájom nemal zapísaný v predmete svojej činnosti, z čoho vyvodil záver, že podnikateľskú činnosť v oblasti prenájmu Dlžník nevykonával a ani nemohol vykonávať. Za účelom odstránenia akýchkoľvek pochybností preto Dlžník doplnil svoje predmety činnosti o prenájom nehnuteľností spojený s poskytovaním iných než základných služieb spojených s prenájomom, čím vlastne dal do súladu skutočný stav so stavom právnym a odstránil tak podstatný nedostatok, ktorý mu bol Porušovateľom 1. vytykaný. O tom, že Dlžník reálne vykonával podnikateľskú činnosť v minulosti a túto vykonáva aj v súčasnosti svedčia nájomné zmluvy podpísané s nájomcami (uvedené v zmluvnom

prehľade dlžníka), ktorí nebytové priestory riadne užívajú a za tieto platia dohodnuté nájomné, ktoré je príjmom a výnosom Dlžníka tak ako to vyplýva z účtovných závierok a podaných daňových priznaní za minulé obdobia. V predchádzajúcom konaní 1 R/2/2016 Dlžník dokonca aj predložil čestné prehlásenia nájomcov o existujúcom záväzkovom vzťahu medzi nimi a Dlžníkom, predmetom ktorého je práve prenájom nebytových priestorov. V reštrukturalizačnom konaní s ktorým súvisí Uznesenie o zastavení reštrukturalizačného konania a Rozhodnutie odvolacieho súdu tak rovnako Dlžník, ako aj Sťažovateľ z hľadiska princípu právnej istoty predpokladali, že keď tento Porušovateľom 1 vytýkaný nedostatok Dlžník odstráni, teda si vykonávanú činnosť dá zapísať do predmetu činnosti v obchodnom registri, nebude nič brániť tomu, aby Porušovateľ 1 vydal uznesenie o povolení reštrukturalizácie.

Uvedené skutočnosti jednoznačne preukazujú, že aj keď Dlžník do momentu zastavenia reštrukturalizácie Porušovateľom 1. v konaní 1 R/16/2016 nedisponoval osvedčením o živnostenskom oprávnení na prenájom nebytových priestorov, napriek tejto skutočnosti reálne vykonával tento druh podnikateľskej činnosti, z výťažku ktorej majú profitovať v prípade reštrukturalizácie aj jeho samotní veritelia, keďže z týchto prostriedkov budú proporciálne uspokojované ich pohľadávky.

Podľa názoru Sťažovateľa, s prihliadnutím na ratio legis ZKR, ktorý za súčasnej revitalizácie a konsolidácie podnikania Dlžníka akcentuje oproti konkurzu uspokojenie veriteľov vo väčšom rozsahu a zároveň snahu o zachovanie prevádzky podniku Dlžníka, z čoho profituje nielen Dlžník, ale v konečnom dôsledku aj samotní veritelia Dlžníka, administratívny exces, a síce, že Dlžník v minulosti nemal v obchodnom registri medzi predmetom svojej činnosti zapísaný prenájom nebytových priestorov, hoci podnikanie v oblasti prenájmu reálne vykonával, nemôže bez ďalšieho znamenať, že by Dlžník nevykonával tento druh živnosti, a teda podnikateľskú činnosť tak, ako to predpokladá § 109 ods. 3 písm. a) ZKR.»

Sťažovateľ poukazuje aj na odôvodnenie napadnutých uznesení, v ktorých konajúce súdy uviedli závery z reštrukturalizačného posudku, podľa ktorých dlžník v minulosti primárne podnikal v oblasti výroby nábytku a čalúnených výrobkov, pričom túto činnosť ukončil s tým, že v súčasnosti dlžník prenajíma celkovo šesť nebytových priestorov.

Vychádzajúc z týchto skutočností sťažovateľ uvádza, že kúpou nebytových priestorov dlžník diverzifikoval riziko podnikania a ich prenájom vykonáva ako podnikanie. Prenájomom predmetných nebytových priestorov dochádza k prevádzkovaniu podniku dlžníka a možno odôvodnene predpokladať zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky jeho podniku. Zachovanie tejto časti prevádzky podniku dlžníka je podľa sťažovateľa možné aj pri aktuálnom počte zamestnancov dlžníka. Výkladom, ktorý aplikovali konajúce sudy, by podľa sťažovateľa došlo k odňatiu práva na reštrukturalizáciu aj developerských spoločností, ktorých podnikanie „spočíva v odpredaji časti majetku a vo zvyšku k inkasovaniu príjmov z prenájmu nehnuteľností. Takýto výklad znamená istým spôsobom zásah do práva na spravodlivý proces definovaný v čl. 6 Dohovoru..., ako aj práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (extenzívnym výkladom poňaté, nakoľko predsa aj Dlžník v úpadku má právo na právnu ochranu pred veriteľmi formou reštrukturalizácie za podmienok stanovených ZKR, pričom toto právo prináleží všetkým podnikajúcim dlžníkom a nemožno toto právo uprieť dlžníkom vykonávajúcim podnikateľskú činnosť v oblasti prenájmu nehnuteľností).

... Porušovateľ 1 a Porušovateľ 2 sa výkladom pojmu podnikanie zásadným spôsobom odchýlili od legálneho výkladu tohto pojmu, ako aj zákonného znenia vytvorením si vlastnej definície vylučujúcej z nej podnikateľskú činnosť vykonávanú Dlžníkom, čím spôsobili podľa názoru Sťažovateľa zásah do princípu právnej istoty.“.

Postupom konajúcich súdov a napadnutými uzneseniami došlo podľa sťažovateľa k porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 12 ods. 1 ústavy spočívajúceho „v zásahu do veriteľských práv Sťažovateľa, ako nezabezpečeného veriteľa..., keďže je vysoko pravdepodobné, že v konkurze Sťažovateľ a ostatní veritelia nebudú uspokojení v takom rozsahu, ako v prípade reštrukturalizácie, ak vôbec...

Podľa názoru Sťažovateľa súd porušil (resp. prinajmenšom ohrozil) ústavnú zásadu proporcionality. Priama súvislosť medzi konaním Porušovateľov a namietaným porušením práva vlastníť majetok (subsidiárne práva na rovnaké zaobchádzanie a princíp proporcionality) spočíva v skutočnosti, že v dôsledku zastavenia reštrukturalizačného konania, Sťažovateľ a rovnako aj ostatní nezabezpečení veritelia sú ukrátení na svojich

majetkových právach, ktoré predstavujú pohľadávky veriteľov voči Dlužníkovi a ich šancu na uspokojenie vo vyššej miere ako v prípade vyhlásenia konkurzu...“.

Sťažovateľ namieta aj porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) s poukazom na to, že základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy „zahŕňa aj požiadavku minimálnych garancií procesnej povahy...“.

Sťažovateľ namieta, že napadnuté uznesenia nie sú riadne odôvodnené, keďže konajúce súdy sa „vôbec nevysporiadávajú s tým, prečo by prenájom nehnuteľností spojený s poskytovaním iných než základných služieb spojených s prenájomom bez akejkoľvek ďalšej podnikateľskej činnosti dlžníka nemohol byť považovaný za podnikanie, napriek tomu, že toto má Dlužník zapísané v predmete svojej podnikateľskej činnosti, ako to vyplýva z výpisu z obchodného registra.

Kritéria použité odvolacím súdom tak nemajú podľa názoru Sťažovateľa základný význam pre ochranu zákonnosti a len s výhradami môžu byť považované za súladné s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. Svojvoľnou aplikáciou § 109 ods. 1 písm. a) a e) ZKR, ktorej chýba zmysluplné zdôvodnenie, dochádza k zásahu do práv účastníka konania na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 Dohovoru...“.

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Žilina v konaní vedenom... pod sp. zn. 6 R/2/2016 Uznesením 6 R/2/2016 zo dňa 05. 01. 2017 porušil právo Sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR (právo vlastníť majetok) v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR (právo na rovnaké zaobchádzanie) a v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy (právo na súdnu ochranu)... porušil čl. 1 ods. 1 Ústavy SR (princíp právnej istoty).

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 43 CoKR/17/2017 zo dňa 15. 06. 2017 porušil právo Sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR (právo vlastníť majetok) v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR (právo na rovnaké zaobchádzanie) a v spojení

s čl. 46 ods. 1 Ústavy (právo na súdnu ochranu)... porušil čl. 1 ods. 1 Ústavy SR (princíp právnej istoty).

Ústavný súd uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoKR/17/2017 zo dňa 15. 06. 2017, ktorým potvrdil Uznesenie Okresného súdu Žilina sp. zn. 6 R/2/2016 zo dňa 05. 01. 2017 zrušuje.

Ústavný súd uznesenie Okresného súdu Žilina 6 R/2/2016 zo dňa 05. 01. 2017 o zastavení reštrukturalizačného konania zrušuje a vracia vec Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie.

Okresný súd Žilina je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania na účet jeho právneho zástupcu.

Krajský súd Žilina je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania na účet jeho právneho zástupcu.“

Sťažovateľ podaním z 22. septembra 2017 doručeným ústavnému súdu 4. októbra 2017 doplnil svoju sťažnosť a navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovateľ poukazuje na to, že sťažnosťou napadnuté uznesenia konajúcich súdov o zastavení reštrukturalizačného konania majú za následok, že okresný súd pokračuje v začatom konkurznom konaní na majetok dlžníka vedenom pod sp. zn. 4 K 22/2015. Táto skutočnosť vyplýva aj z predvolania na pojednávanie v predmetnom konkurznom konaní nariadené na 10. október 2017, ktoré bolo uverejnené v Obchodnom vestníku č. 180/2017 z 21. septembra 2017. Sťažovateľ ďalej uvádza:

„Je zrejmé, že ak by súd v predmetnej veci vyhlásil konkurz na majetok Dlžníka, jednalo by sa o nezvratný proces, ktorý by bol zavŕšený zánikom Dlžníka ako právnickej osoby, pričom aj v prípade ak by ústavný súd vyhovel sťažnosti sťažovateľa a vrátil by vec na ďalšie konanie Okresnému súdu Žilina, v pokračovaní v reštrukturalizačnom konaní by súdu bránil práve vyhlásený konkurz na majetok Dlžníka.

... nariadené dočasné opatrenie ústavným súdom by nebolo v rozpore s dôležitým verejným záujmom a zároveň by odloženie vydania rozhodnutia o vyhlásení konkurzu na majetok Dlužníka spol. [REDAKOVANÉ] neznamenalo pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vydania tohto rozhodnutia...“

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení tak, že okresný súd „je povinný vo veci sp. zn. 4 K/22/2015 zdržať sa vydania rozhodnutia o vyhlásení konkurzu na majetok Dlužníka spoločnosti [REDAKOVANÉ]..., a to až do právoplatného skončenia konania pred ústavným súdom sp. zn. RVP 1689/2017 vo veci samej“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Tvrdenia o porušení práv rozhodnutím alebo postupom iného orgánu verejnej moci, než je uvedený v petite, ústavný súd v súlade

so svojou doterajšou judikatúrou považuje iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (m. m. III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, bez toho, aby túto námietku vyjadril aj v petite sťažnosti. V súlade so svojou ustálenou judikatúrou túto námietku ústavný súd takto považoval len za súčasť argumentácie sťažovateľa, a preto sťažnosť predbežne prerokoval len v rozsahu namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením z 5. januára 2017

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy vecí nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti

inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením z 5. januára 2017 ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie okresného súdu a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, pretože ho preskúmal krajský súd na základe odvolania sťažovateľa.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením z 15. júna 2017

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno

posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Krajský súd ako odvolací súd v napadnutom uznesení, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu z 5. januára 2017 o zastavení reštrukturalizačného konania, poukázal na odôvodnenie tohto uznesenia, na obsah odvolacej argumentácie sťažovateľa a následne uviedol tieto právne závery:

«15. Ako uviedol aj súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, predmetnému reštrukturalizačnému konaniu, ktoré začalo na návrh veriteľa dlžníka predchádzalo reštrukturalizačné konanie vedené na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 1 R/2/2016, a to na návrh samotného dlžníka, a skončilo zastavením konania, keď uznesenie OS Žilina, č. k. 1 R/2/2016-129 zo dňa 21. 07. 2016 o zastavení reštrukturalizačného konania bolo potvrdené uznesením KS Banská Bystrica ako súdu odvolacieho č. k. 41 CoKR/26/2016-157 zo dňa 26. 09. 2016 a to z dôvodu, že na odporúčenie reštrukturalizácie neboli splnené podmienky podľa § 109 ods. 3 písm. a) a e) ZKR (dlžník vykonáva podnikateľskú činnosť a možno odôvodnene predpokladať zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka). Podkladom pre uvedené konanie bol takmer identický reštrukturalizačný posudok vypracovaný správcom [REDAKOVANÉ], ktorý bol predložený k návrhu na povolenie reštrukturalizácie aj v tomto konaní.

16. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že samotná skutočnosť, že spoločnosť dlžníka má od 01. 08. 2016 živnostenské oprávnenie aj na výkon predmetu podnikania „Prenájom nehnuteľností spojený s poskytovaním iných než základných služieb spojených s prenájmom“ sama o sebe ešte neznamená, že spoločnosť aj reálne vykonáva podnikateľskú činnosť, pričom predpokladom zachovania podstatnej časti prevádzky dlžníka je, aby dlžník svoj podnik skutočne aj prevádzkoval. V súčasnosti má dlžník príjem

len z prenájmu nebytových priestorov v jeho vlastníctve, inú podnikateľskú činnosť nevykonáva, ako to uviedol aj navrhovateľ v odvolaní, príjmom a výnosom dlžníka sú platby nájomcov, ktorí majú uzavreté nájomné zmluvy na základe ktorých užívajú nebytové priestory vo vlastníctve dlžníka a za tieto platia dohodnuté nájomné. Odvolateľ tiež tvrdil, že dlžník nebytové priestory vo svojom vlastníctve prenajímal už aj predtým, než získal živnostenské oprávnenie na takýto predmet činnosti. Podľa údajov v reštrukturalizačnom posudku (finančná a obchodná situácia dlžníka, časť 7.1.8) má byť primárnym zdrojom financovania inkasovanie príjmov z nájmu nebytových priestorov, z ktorých je zabezpečený mesačný nájom spolu vo výške 1.610,- Eur, po zohľadnení o mesačné náklady a daň z nehnuteľností je príjem pred zdanením 1.509,10 Eur mesačne. Ďalšími predpokladmi a opatreniami na zachovanie prevádzky podniku dlžníka podľa posudku je zabezpečenie predpokladanej výšky nájmu s predpokladaným primeraným ziskom, aktívne a efektívne vymáhanie pohľadávok dlžníka po lehotách splatnosti a speňažovanie nehnuteľného majetku dlžníka, ako aj prípadné prenajatie časti týchto nehnuteľností a tak inkasovanie zisku z nájmu (čl. 9.6.3 reštrukturalizačného posudku). Reštrukturalizačný posudok tak nedáva odpoveď ani na otázku, čo má predstavovať poskytovanie iných, než základných služieb spojených s prenájmom tak, aby bolo možné uvažovať o úspešnosti reštrukturalizácie. Odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie, že formálne získanie živnostenského oprávnenia neznamena ešte, že dlžník reálne prevádzkuje podnik. Napokon, aj v odvolaní sa uvádza, že nebytové priestory, ktoré sú vo vlastníctve dlžníka dlžník prenajímal aj predtým, netvrdil však, že okrem základných služieb spojených s nájmom (napr. dodávky elektriny, vody, odvoz smetí a pod.) vykonával v súvislosti s prenajatými priestormi aj podnikateľskú činnosť.

17. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi uvedenými v uznesení súdu prvej inštancie a s jeho záverom, že napriek tomu, že správca v reštrukturalizačnom posudku reštrukturalizácia dlžníka odporučil, zo záverov posudku nie je zrejmé, že boli splnené predpoklady na odporúčenie reštrukturalizácie. Súd pri rozhodovaní o povolení reštrukturalizácie skúma obsah reštrukturalizačného posudku nielen z hľadiska naplnenia zákonom požadovaných náležitostí v zmysle § 110 ZKR, ale aj hodnotí výsledky zistení správcu o tom, že boli splnené predpoklady podľa § 109 ods. 3 ZKR vrátane podmienky, že dlžník vykonáva podnikateľskú činnosť a podmienky, že je možné odôvodnene

predpokladať zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka. Záver súdu prvej inštancie v tom, že neboli splnené podmienky podľa § 109 ods. 3 písm. a) a e) ZKR (dlžník vykonáva podnikateľskú činnosť a možno odôvodnene predpokladať zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka) považuje odvolací súd za správny, a preto uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.»

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové konanie a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj napadnuté uznesenie okresného súdu z 5. januára 2017, ktorým tento zastavil reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi. Okresný súd v napadnutom uznesení poukázal na charakter reštrukturalizačného posudku, na to, že nie je viazaný jeho závermi a súd ho hodnotí spolu s inými dôkaznými prostriedkami, a uviedol tiež všeobecne štruktúru a obsah reštrukturalizačného posudku. Následne okresný súd uviedol:

«13. Podstatnou skutočnosťou je, že aktuálnemu reštrukturalizačnému konaniu predchádzalo reštrukturalizačné konanie na návrh samotného dlžníka, ktoré skončilo zastavením konania, keď uznesenie Okresného súdu Žilina č. k. 1 R/2/2016-129 zo dňa 21. júla 2016 o zastavení konania bolo potvrdené uznesením Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 41 CoKR/26 2016-157 zo dňa 26. 09. 2016 (ďalej len „predchádzajúce reštrukturalizačné konanie“). Podkladom pre konanie bol takmer identický reštrukturalizačný posudok vypracovaný správcom [REDAKOVANÉ]. Dôvodom pre zastavenie konania bolo, že na odporúčenie reštrukturalizácie neboli splnené podmienky podľa § 109 ods. 3 písm.) a e) ZKR (dlžník vykonáva podnikateľskú činnosť

a možno odôvodnene predpokladať zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka)...

15. Súd po podrobnom preskúmaní posudku konštatuje, že posudok spĺňa zákonom predpísané (formálne) náležitosti, vypracoval ho správca zapísaný do zoznamu správcov, ktorý má v obvode odvolacieho konkurzného súdu, v ktorom sídli príslušný súd, zriadenú kanceláriu, posudok v čase podania návrhu nebol starší ako 30 dní a správca poverený vypracovaním posudku reštrukturalizáciu dlžníka odporučil. Súd však súčasne konštatuje, že zo samotného reštrukturalizačného posudku je bez ďalšej potreby dokazovania zrejmé, že na odporúčenie reštrukturalizácie neboli splnené predpoklady (§ 116 ods. 2 písm. e) ZKR), nakoľko nie sú splnené podmienky uvedené v § 109 ods. 3 písm. a) a e) ZKR, t. j. že dlžník vykonáva podnikateľskú činnosť a tiež možno odôvodnene predpokladať zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka.

16. Podmienku odporúčenia reštrukturalizácie správcom uvedenú v § 109 ods. 3 písm. a) ZKR (dlžník vykonáva podnikateľskú činnosť) nemožno zamieňa s podmienkou uvedenou v § 109 ods. 3 písm. e) ZKR. Ustanovenie § 109 ods. 3 písm. a) ZKR dopĺňa pozitívne (§ 111 ods. 2, 3 ZKR) a negatívne (§ 2 ods. ZKR, § 176 ZKR) vymedzenie subjektov, ktoré môžu či nemôžu prejsť procesom reštrukturalizácie. Dotýka sa napr. akciových spoločností alebo spoločností s ručením obmedzeným, ktoré môžu byť založené tak za účelom podnikania, ako aj výkonu iných činností. Tie spoločnosti, ktoré vykonávajú predmet činnosti, ktorá nie je podnikaním, sú z procesu reštrukturalizácie vylúčené. Nemožno preto automaticky stotožňovať dlžníka, ktorý má oprávnenie na výkon podnikateľskej činnosti s dlžníkom prevádzkujúcim podnik.

17. Logickým predpokladom zachovania aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka je, aby dlžník svoj podnik prevádzkoval. Podľa bodu 3.2 posudku dlžníková podnikateľská činnosť v minulosti spočívala primárne vo výrobe nábytku a čalúnených výrobkov a táto bola ukončená (viď aj str. 10/52 posudku). V súčasnosti dlžník má príjem z prenájmu nebytových priestorov v jeho vlastníctve (bod 3 posudku). Inú činnosť dlžník nevykonáva.

18. Súd konštatuje, že dlžník má v obchodnom registri zapísaný predmet podnikania „prenájom nehnuteľností spojený s poskytovaním iných než základných služieb spojených s prenájomom“. Zároveň súd dáva do pozornosti, že daný predmet podnikania si spoločnosť

zapísala následne po tom, ako bolo reštrukturalizačné konanie vedené pod sp. zn. 1 R 2/2016 na návrh dlžníka uznesením zo dňa 21. 07. 2016 zastavené z dôvodu nesplnenia podmienky v zmysle § 109 ods. 3 písm. a) a e) ZKR – dlžník nevykonáva žiadnu podnikateľskú činnosť a taktiež nemožno odôvodnene predpokladať zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka. Uznesenie Okresného súdu Žilina č. k. 1 R/2/2016-129 zo dňa 21. júla 2016 bolo potvrdené uznesením Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 41 CoKR/26/2016-157 zo dňa 26. 09. 2016. Podmienkou sine qua non pre výkon podnikateľskej činnosti je síce nadobudnutie podnikateľského oprávnenia na daný predmet podnikania avšak na druhej strane samotný fakt, že spoločnosť má živnostenské oprávnenie na výkon predmetu činnosti bez ďalšieho neznamená, že spoločnosť aj reálne vykonáva podnikateľskú činnosť.

19. Nakoľko súd považuje zapísanie predmetu podnikania „prenájom nehnuteľnosti spojený s poskytovaním iných než základných služieb spojených s prenájomom“ za účelové, nemožno hovoriť ani o zachovaní podstatnej časti prevádzky podniku. Dlžník ďalej uvádza, že má len dvoch zamestnancov (viď bod. 3.1 posudku), z ktorých jeden je súčasne konateľom dlžníka a druhý je pridelený na prácu k inej spoločnosti (██████████). Možno dodať, že podnik tvorí v zmysle jeho legálnej definície obsiahnutej v § 5 Obchodného zákonníka súbor hmotných, osobných a nehmotných zložiek podnikania, pričom v posudzovanom prípade u dlžníka absentuje osobná zložka podniku. S takým personálnym substrátom, ktorým disponuje dlžník je prevádzkovanie podniku ťažko predstaviteľné. Pre odporúčenie posudku tak nebol splnený predpoklad stanovený § 109 ods. 3 písm. e) ZKR keďže nemožno odôvodnene predpokladať zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka.

20. V podstate jedinou zmenenou skutočnosťou v tomto konaní oproti predchádzajúcemu reštrukturalizačnému konaniu vedenému pod sp. zn. 1 R 2/2016 je skutočnosť, že dlžník dňa 1. 8. 2016 (ešte v priebehu predchádzajúceho reštrukturalizačného konania) získal živnostenské oprávnenie na výkon predmetu podnikania „Prenájom nehnuteľností spojený s poskytovaním iných než základných služieb spojených s prenájomom“. Reštrukturalizačný posudok neodpovedá na výhrady uvedené v uznesení Okresného súdu Žilina č. k. 1 R 2/2016-29 z 21. 7. 2016, pokiaľ ide o výhradu, že dlžník neprevádzkuje podnik, ani na výhradu formulovanú odvolacím Krajským súdom

v Banskej Bystrici v uznesení č. k. 41 CoKR 26/2016-157 z 26. 9. 2016, pokiaľ ide o podmienky uskutočniteľnosti reštrukturalizácie. Tým, že posudok predložený v tomto konaní je v podstate identický ako posudok predložený v predchádzajúcom reštrukturalizačnom konaní, aj posúdenie súdom musí byť z väčšej časti rovnaké. Formálne získanie živnostenského oprávnenia nič nehovorí o tom, či dlžník reálne prevádzkuje podnikateľskú činnosť a či prevádzkuje podnik. Ak podnik nebol prevádzkovaný v čase predchádzajúceho reštrukturalizačného konania, samotnú skutočnosť získania živnostenského oprávnenia k obnoveniu prevádzky podniku nemôže viesť.

21. Po novele ZKR účinnéj od 1. 1. 2017, podľa ktorej miera uspokojenia nezabezpečených pohľadávok v reštrukturalizačnom pláne musí dosiahnuť aspoň 50 % (§ 154 ods. 1 písm. g) ZKR), je tiež dôvodný predpoklad, že reštrukturalizácia nebude uskutočniteľná, keďže posudok predpokladá mieru uspokojenia pohľadávok nezabezpečených veriteľov vo výške 29,93 %.

22. Podstatným predpokladom pre zachovanie prevádzky podniku dlžníka, ako podmienky pre povolenie reštrukturalizácie, sa javí včasné rozpoznanie hroziaceho úpadku manažmentom dlžníka a následné včasné podanie návrhu na povolenie reštrukturalizácie v čase, kedy ešte dlžník reálne prevádzkuje svoj podnik. Ak správca v posudku v bode 6.1 konštatuje, že úpadok dlžníka vo forme insolvenencie nastal už v roku 2012 a návrh na povolenie reštrukturalizácie bol podaný až v roku 2016, aj to ako reakcia na podaný návrh na vyhlásenie konkurzu veriteľom, je na mieste záver, že buď štatutárny orgán dlžníka porušil svoju zákonnú povinnosť konať s odbornou starostlivosťou a nerozpoznať včas hroziaci či vzniknutý stav úpadku (§ 4 ods. 2 ZKR) alebo štatutárny orgán dlžníka porušil svoju zákonnú povinnosť podľa § 11 ods. 2 ZKR podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu, prípadne na povolenie reštrukturalizácie.

23. Nemožno opomenúť fakt, že návrh bol podaný veriteľom, ktorý je spriaznenou osobou dlžníka. Ide o zjavný pokus o obídenie zákonného zákazu opakovaného podávania návrhu na prerušenie konania v zmysle § 16 ods. 2 in fine ZKR dlžníkom. Súd je názoru, že nie je možné poskytnúť právnu ochranu konaniu, ktoré má za cieľ obchádzať zákon.

24. Na základe uvedených skutočností súd dospel k záveru, že reštrukturalizačný posudok nie je dostačujúci, nakoľko predmet podnikania „prenájom nehnuteľnosti spojený s poskytovaním iných než základných služieb spojených s prenájmom“, ktorý podľa tvrdenia

správca tvorí najväčší rozsah podnikateľskej činnosti dlžníka, bol zapísaný do obchodného registra len v auguste 2016 (samotný fakt, že spoločnosť má živnostenské oprávnenie na výkon predmetu činnosti bez ďalšieho neznamená, že spoločnosť aj reálne vykonáva podnikateľskú činnosť) a z dôvodu, že nie je možné predpokladať zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka. Posudok nedáva žiaden predpoklad a už vôbec nie záruky, z ktorých by bolo možné vyvodiť úspešnosť reštrukturalizácie. Z týchto dôvodov rozhodol súd s poukazom na § 116 ods. 2 písm. e) ZKR, tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.»

Sťažovateľ namieta právny záver krajského súdu v napadnutom uznesení v spojení s právnym záverom okresného súdu o tom, že neboli splnené predpoklady na povolenie reštrukturalizácie dlžníka. Sťažovateľ považuje výklad § 109 ods. 3 písm. a) a e) zákona č. 7/2005 Z. z. za arbitrárny, ktorý má za následok aj porušenie princípu právnej istoty. Sťažovateľ poukazuje na to, že predmet podnikania „*prenájom nehnuteľností spojený s poskytovaním iných než základných služieb spojených s prenájomom*“ vykonáva dlhodobejšie s tým, že získal aj živnostenské oprávnenie na výkon tohto predmetu podnikania.

Napadnutým uznesením krajského súdu došlo aj k porušeniu vlastníckeho práva, keďže miera uspokojenia sťažovateľovej pohľadávky v konkurze bude podľa sťažovateľa nepochybne nižšia ako v reštrukturalizácii.

Sťažovateľ tiež namieta, že napadnuté uznesenia krajského súdu a okresného súdu nie sú riadne odôvodnené.

Podľa § 109 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. (v znení účinnom do 28. februára 2017, pozn.) správca môže odporučiť reštrukturalizáciu dlžníka, ak

- a) dlžník vykonáva podnikateľskú činnosť,
- b) dlžníkovi hrozí úpadok alebo už je v úpadku,
- c) účtovné závierky dlžníka poskytujú verný a pravdivý obraz o skutočnostiach, ktoré sú predmetom účtovníctva a o finančnej situácii dlžníka,

d) od skončenia ostatnej reštrukturalizácie dlžníka alebo jeho právneho predchodcu uplynuli aspoň dva roky,

e) možno odôvodnene predpokladať zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka a

f) v prípade povolenia reštrukturalizácie možno odôvodnene predpokladať väčší rozsah uspokojenia veriteľov dlžníka ako v prípade vyhlásenia konkurzu.

Podľa § 116 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. ak sú splnené predpoklady, aby súd povolil reštrukturalizáciu, súd najneskôr do 30 dní od začatia reštrukturalizačného konania uznesením rozhodne o povolení reštrukturalizácie. Inak reštrukturalizačné konanie v rovnakej lehote uznesením zastaví.

Podľa § 116 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. súd povolí reštrukturalizáciu, ak

a) posudok spĺňa zákonom predpísané náležitosti,

b) obsah posudku je jasný a zrozumiteľný,

c) posudok vypracoval správca zapísaný do zoznamu správcov, ktorý má kanceláriu zriadenú v obvode odvolacieho konkurzného súdu, v ktorom sídli príslušný konkurzný súd,

d) posudok v čase podania návrhu na povolenie reštrukturalizácie nebol starší ako 30 dní od jeho vypracovania,

e) správca poverený vypracovaním posudku reštrukturalizáciu dlžníka odporučil a zo záverov posudku je zrejmé, že na odporúčenie reštrukturalizácie boli splnené predpoklady.

Z § 109 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. vyplývajú predpoklady – ktoré ak sú kumulatívne splnené – môže správca odporučiť reštrukturalizáciu dlžníka. Test podnikania podľa § 109 ods. 3 písm. a) zákona č. 7/2005 Z. z. predpokladá, aby správca overil, že „dlžník reálne vykonáva podnikateľskú činnosť, t. j. má reálny biznis. Nepostačuje, ak dlžník síce má príslušné živnostenské oprávnenia, tieto živnostenské činnosti však nevykonáva...“ (komentár Wolters Kluwer k § 109 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z., dostupný na ASPI, stav k 10. 10. 2017).

Test zachovania podstatnej časti podniku podľa § 109 ods. 3 písm. e) zákona č. 7/2005 Z. z. predpokladá zistenie správca, «či možno odôvodnene predpokladať zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku, t. j. či možno zachovať „core business“ dlžníka. Aby uvedené správca mohol konštatovať, musí existovať predpoklad v rámci niektorého z reštrukturalizačných scenárov, že podstatná časť prevádzky podniku v prípade splnenia určitých opatrení môže byť schopná generovať pozitívny prevádzkový výsledok, t. j. prevádzka nemusí byť ukončená. Reštrukturalizácia založená na tom, že sa ukončí hlavná časť prevádzky podniku, pričom sa bude pokračovať iba vo vedľajších činnostiach, správca nesmie odporučiť... Nemožno vylúčiť, že dlžníkovi bude z nového druhu podnikania plynúť príjem, ktorý môže byť významným prínosom pre ďalšie pokračovanie prevádzky podniku dlžníka. Môže to mať však význam iba vtedy, ak doterajšia podnikateľská činnosť dlžníka je reálne vykonávaná. Reštrukturalizačný posudok a neskôr ani plán nemožno založiť iba na samotnom novom druhu podnikania, keďže ak nový druh podnikania nebol dosiaľ vykonávaný, nemožno o jeho prípadnej budúcej úspešnosti a príjmoch z neho robiť v reštrukturalizačnom posudku seriózne predikcie.» (komentár Wolters Kluwer k § 109 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z., dostupný na ASPI, stav k 10. 10. 2017).

Z napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s napadnutým uznesením okresného súdu vyplýva, že dlžník vykonával ako hlavný predmet svojho podnikania výrobu nábytku a čalúnených výrobkov a zamestnával 25 zamestnancov. Z reštrukturalizačného posudku vyplýva, že úpadok dlžníka vo forme insolventie nastal v roku 2012. Návrh na povolenie reštrukturalizácie bol podaný sťažovateľom ako spriazneným veriteľom v novembri 2016 – v čase, keď dlžník nevykonával hlavný predmet podnikania. Vykonával prenájom šiestich nebytových priestorov s tým, že predmet podnikania „*prenájom nehnuteľností spojený s poskytovaním iných než základných služieb spojených s prenájomom*“ bol zapísaný do obchodného registra od 1. augusta 2016. Príjem z tohto nájmu predstavuje mesačne 1 610 €, po odpočítaní mesačných nákladov a dane z nehnuteľnosti tento príjem pred zdanením predstavuje 1 509,10 €. Krajský súd poukázal na to, že z reštrukturalizačného posudku nevyplýva, aké iné než základné služby spojené s prenájomom dlžník poskytuje. Okresný súd poukázal na to, že dlžník mal v čase

rozhodovania o návrhu na povolenie reštrukturalizácie dvoch zamestnancov – jeden bol zároveň konateľom dlžníka a druhý zamestnanec vykonával prácu pre inú spoločnosť. Na podklade týchto skutočností konajúce súdy dospeli k záveru, že nie je splnený predpoklad na odporúčenie reštrukturalizácie podľa § 109 ods. 3 písm. e) zákona č. 7/2005 Z. z. (účinného v rozhodnom čase), t. j. že nemožno odôvodnene predpokladať zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka.

Ústavný súd konštatuje, že predmetný právny záver – o nesplnení predpokladu na odporúčenie reštrukturalizácie podľa § 109 ods. 3 písm. e) zákona č. 7/2005 Z. z. – na uvedenom skutkovom základe – nemožno považovať za arbitráry (svojvoľný) s tým, že tento právny záver je dostatočným podkladom pre zastavenie reštrukturalizačného konania. Tento právny záver a na to nadväzujúce právne závery konajúce súdy primerane odôvodnili, preto nie sú ani zjavne neodôvodnené. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s napadnutým uznesením okresného súdu predstavuje dostatočný podklad pre výrok jeho uznesenia, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu o zastavení reštrukturalizačného konania.

Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu z 15. júna 2017. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. krajským súdom a okresným súdom je jedným z možných a ústavne udržateľných výkladov.

Ústavný súd nezistil ani také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a taktiež ani

vysloviť porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2017